

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

A ta pe viata

Autor: Peterson, Tracie
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9786068915319

URL produs:

<https://librariaonline.ro/carte/a-ta-pe-viata-tracie-peterson-life-publishers-p10207744>

Descriere produs

Doamnele Lacului

Familia Glorianei Womack s-a imputinat rau de tot dupa ce scarlatina i-a ucis mama si doi frati. Ea isi dedica modesta viata din Duluth, Minnesota, pentru a tine laolalta ce a mai ramas din familia ei greu incercata, purtandu-le de grija tatei si fratelui ei mai mic. Numai ca ingrijorarea care o napadeste cu greu poate fi stavilita cand tatal ei este plecat adesea si indelungat la pescuit pe apele Lacului Superior, capricios si, adeseori, fatal, din care isi castiga traiul.

Luke Carson soseste in Duluth ca sa coordoneze lucrarile la calea ferata din portul orasului si este dornic sa se intalneasca cu fratele si cumnata sa, care s-au mutat recent acolo si asteapta primul lor copil. Competitia pentru calea ferata este acerba, de vreme ce conducerea orasului vecin, Superior, din Wisconsin, se lupta sa abata calea ferata prin orasul lor. Insa adevaratul pericol e omul care l-a urmarit pe Luke in toata tara, cu ganduri de razbunare.

Cand tragedia ii aduce pe Gloriana si Luke impreuna, se ajuta reciproc in suferinta lor si, curand, descopera ca vietile le sunt strans legate. Daca vor supravietui incercarilor care le stau inainte, inseamna ca au fost ha...

*Ata,
pe
viață*

Doamnele Lacului

*A ta,
pe
viață*

TRACIE PETERSON

ORADEA
2023

Originally published in English under the title: *Destined for You*

Copyright © 2021 by Peterson Ink, Inc.

By Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2023 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptarea copertii pentru limba română: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETERSON, TRACIE

A ta, pe viață / Tracie Peterson. - Oradea :
Life Publishers, 2023

ISBN 978-606-8915-31-9

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Capitolul 1

Duluth, Minnesota
Septembrie 1869

Gloriana Womack nu suporta năzbâtiile. Dacă învățase ceva în cei douăzeci și cinci de ani câți avea, era că băieții de opt ani nu stăteau locului niciodată. Iar neastâmpărul ăsta al lor îi purta adesea prin locuri care atrăgeau după sine nevoia stringentă de o baie. Dar cum clopoțelul de la școală urma să sune în nici zece minute, Gloriana abia dacă avu timp să tragă o cămașă curată pe frățiorul ei, JT.

– Ți-am spus să nu ieși afară până nu-i momentul să pleci la școală.

– Aș, Glory. Am vrut doar să văd dacă tata mai este acasă.

Băiatul cu păr creț o lăsă să-l îmbrace, dar se întindea întruna să se uite pe fereastră.

– Tata ți-a spus că o să se întoarcă să te petreacă la școală. Și nu va pleca până nu va face asta. Nu uita, astăzi nu se duce la pescuit. Are alte treburi.

– Și tot nu știu de ce trebuie să merg la școală. Când o să cresc mare, o să prind pești ca tata. El n-a mers la școală.

– Tocmai de aia vrea ca tu să mergi. Tata e limitat în multe privințe fiindcă n-a mers la școală. Chiar și când are de rezolvat

treburi la bancă, trebuie să meargă cineva cu el. Mama obișnuia să-i citească, dar acum o fac eu.

– Domnul Carson s-a dus cu el astăzi, zise JT.

– Da, așa-i. Domnul Carson ne este de mare ajutor în privința asta.

N-avea decât gânduri de apreciere pentru tânărul cuplu de treabă din vecini. Scott și Sally Carson deveniseră pentru ei ca o familie.

Gloriana încheie ultimul nasture al cămășii fratelui ei și, numai ce apucă să se îndrepte de șale, că tatăl ei dădu buzna în casă cu un zâmbet larg.

– Uite unde-mi sunt copiii. Ești gata, JT?

Băiatul își vârî cămașa în betelie și își trase bretelele pe umeri.

– Acum da. Haide, altfel o să sune clopoțelul și o să întârzii. Nu uita că trebuie să urcăm tot dealul.

JT o îmbrățișă pe Gloriana, apoi alergă la tatăl lui, care se aplecă la apropierea băiatului. JT îi sări în spinare și slobozi un răcnet:

– La școală!

Gloriana râdea. JT avea mai multă energie decât toți băieții pe care îi cunoștea.

– Fii cuminte, JT! Ea îi înmână tatălui ei o bocceluță cu șnurul strâns bine. Aici e prânzul lui.

Bărbații casei odată plecați, Gloriana se apucă de treburile gospodărești de zi cu zi. Aruncă cămașa murdară a lui JT pe mormanul de rufe pentru spălat de care avea să se ocupe mai târziu. Deocamdată avea de curățat mizeria rămasă de la micul dejun. Mâncaseră clătite, iar JT își lăsase amprentele lipicioase peste tot.

Luă un prosop de vase care era deja umed și îl înmuie în vasul cu apă fierbinte pe care-l pregătise pentru vase. Masa, o creație din pin rezistent pe care mama și tatăl ei o primiseră ca dar de nuntă, fu curând golită și curățată după standardele Glorianei. După ce termină curățenia în bucătărie, se apucă de spălat vasele. După ce totul fu spălat, șters și pus la loc, se dădu un pas în spate și își inspectă opera. Nimic nu era mai plăcut decât o bucătărie curată.

Acum să șteargă pe jos.

O bătaie la ușă îi dădu planul peste cap. Gloriana își șterse mâinile de șorț și dezlegă cordonul. Îl agăță în cuierul de lângă ușă din dos și se duse să-și primească musafira.

O brunetă minionă aștepta în fața ușii. Gloriana zâmbi.

– Credeam că de vreme ce tata și Scott s-au întors din oraș, o să fii ocupată cu soțul tău, zise Gloriana.

Sally Carson se lovi ușurel peste pântecul din ce în ce mai rotund.

– Bebelușul are alte planuri. Au cam început durerile.

– A venit timpul? întrebă Gloriana, alarmată.

Sally clătină din cap.

– Moașa a zis că sunt alarme false, dar durerile nașterii vor apărea cât de curând. Scott se dă peste cap ca să se asigure că totul este pregătit. S-a apucat de unele reparații la casă despre care discutate cu tatăl tău. Eu am venit încoace doar să împrumut niște ață albă. Am de terminat ultimele scutece.

– Firește. Hai înăuntru și ocupă un loc. Să nu obosești. Gloriana se duse la coșul de cusut. Va fi amuzant să ai un bebeluș în preajmă. Țin minte când s-a născut JT. De fapt, țin minte când s-au născut și Tabi, și Aaron, dar pare că a trecut atâta vreme de atunci! Preț de o clipă, Gloriana se trezi retrăind zilele fericite de odinioară când familia lor fusese întreagă. Înainte ca boala să-i răpească mama și cei doi frați.

– Cât timp a trecut... ei bine, de când... Glasul lui Sally slăbi și se stinse.

Gloriana se întoarse cu o papiotă albă.

– Trei ani de când mama, Aaron și Tabita au murit de scarlatină. Câteodată îmi pare că a trecut o veșnicie, iar alteori parcă s-a întâmplat abia săptămâna trecută.

– Îmi pare atât de rău! N-am vrut să stârnesc amintiri dureroase.

Gloriana se prăbuși în scaunul tatălui ei de lângă vatră.

– N-ai stârnit nimic ce să nu fie deja în mintea mea. Atât de mult le simt lipsa încât mă gândesc la ei aproape tot timpul.

– Îmi doresc să fi putut fi alături de tine. Tu mi-ai fost o adevărată prietenă de când eu și Scott am ajuns azi primăvară aici.

Nu știu ce ne-am fi făcut dacă n-ați fi fost voi. N-am fi avut nici măcar unde să stăm, ca să vezi!, dacă tatăl tău nu ne-ar fi închiriat cabana de alături.

– Așa e tata. Mereu foarte generos și amabil. Cred că sosirea voastră l-a ajutat la fel de mult ca pe mine. Cred că eram amândoi copleșiți de tristețe. Gloriana se strădui să nu se gândească la cât de mult tânjea după familia ei. Scarlatina se ivise ca un hoț pe nepusă masă. Doar câteva familii care locuiau în apropiere fuseseră afectate de boală. Toți se însănătoșiseră, dar nu și cei din familia Womack. Medicul a zis că starea lor fusese mai gravă.

Gloriana alungă amintirile din minte.

– Tata a zis că Scott a comandat un covor nou. Ce bine o să-i prindă bebelușului!

– Și mie. Mi se face atât de frig. Când bate vântul dinspre nord, aproape că îngheț.

– Și nici măcar n-ai văzut cum este iarna aici. Vei aprecia tot efortul pe care l-au depus bărbații ca să ne aprovizioneze cu lemne pentru foc. Stivuindu-le în jurul casei, pereții vor fi mai feriți, iar nouă ne va fi mai ușor să le cărăm înăuntru. O să ne descurcăm de minune. Vei vedea!

– Eu chiar îmi fac griji pentru Scott. Sally clătină din cap. Muncește atât de mult!

– Așa e, dar din ianuarie, când se închide portul, va fi acasă cu tine și cu bebelușul. Ce bine e când bărbații sunt tot timpul acasă, chiar dacă mai au treburi de făcut, reparații și pregătiri pentru următorul sezon de pescuit.

– Stai că încep vijeliile care țin până în ianuarie. Am auzit o grămadă de povești îngrozitoare.

Gloriana încuviință din cap și întinse mâna ca s-o liniștească pe Sally, bătând-o ușurel pe ea.

– Sunt îngrozitoare, fără îndoială, dar teama nu va schimba lucrurile.

– Știu, dar mi-au ajuns cele câteva furtuni la care am asistat vara asta. Nu-mi place să mă gândesc la ce urmează. Cum poate omul să supraviețuiască în astfel de situații?

Gloriana dorea să-i poată spune ceva alinător, dar știa la fel de bine ca orice alt locuitor al orașului că Lacul Superior putea fi extrem de necruțător câteodată. Tata zicea că lacul era ca un animal sălbatic. Nici gând să-l îmblânzești vreodată, și de-l ignori, negreșit ți-ai pecetluit soarta.

– Sally, nu uita că Dumnezeu este stăpân și cunoaște lacul fiindcă El l-a creat. Nu putem decât să ne bizuim pe El că ne va păzi și va veghea asupra noastră.

– Știu, însă oamenii mor pe lac tot timpul.

– E-adevărat, dar nu poți trăi stăpânită de frică. Oamenii mor și când taie bușteni. Oamenii mor și din cauza bolii, ca mama, fratele și sora mea.

– Sau când nasc, murmură Sally.

– Doamne sfinte, ia uite cât de sumbre am reușit să devenim. Astăzi este o zi minunată, iar tu vei naște în curând bebelușul mult dorit. La asta trebuie să ne gândim și la alte lucruri bune.

– Știi că ai dreptate. Trebuie să mă întorc acasă. Încă mai vrei să venim la voi la cină, la cinci?

– Firește. Tata vrea să se culce devreme ca să poată ieși devreme pe lac. Cel puțin n-o să se aventureze mai departe de Insula Apostolilor, așa că o să-i avem aproape. Zicea că o să strângă tot ce s-a prins în năvoade, după care o să adune toate plasele de pescuit până nu se strică vremea. Întotdeauna le adună înainte de octombrie.

Sally încuviință din cap și își îndreptă umerii, de parcă luase hotărârea să fie curajoasă.

– Știi că vor fi ocupați până peste cap. O, era cât pe ce să uit. Ai putea să-mi împrumuți și niște scorțișoară? Vreau să le fac niște biscuiți ca să aibă ce ronțai mâine. Se trase pe marginea scaunului și se ridică anevoie.

– Bineînțeles.

Gloriana se duse în bucătărie și deschise sertarul dulăpiorului cu mirodenii. Scoase un baton de scorțișoară dintr-un borcan mai mic.

– Poftim!

– Mulțumesc, Gloriana. Mereu mă faci să mă simt mult mai bine. În ochii mari și căprui ai lui Sally mijiră lacrimile. Nu vreau să fiu atât de fricoasă tot timpul, dar viața noastră a fost dificilă. De când a murit mama nu știu ce m-aș fi făcut fără Scott. Nu aveam pe nimeni în afară de el.

– Ei bine, ne ai pe noi acum. Gloriana o strânse la piept pe prietena ei, așa cum ar fi făcut cu JT. Acum încearcă să te bucuri de ziua de astăzi.

– Așa voi face. Îți promit.

Gloriana avea câteva minute libere la dispoziție înainte ca JT să se întoarcă de la școală. Tata era plecat să se ocupe de ceva legat de barcă, casa era curată, iar cina se rumenea deja în cuptor. Se așeză la masa din bucătărie cu Biblia în mână și nici bine n-apucă să citească, că se auzi o altă bătaie la ușă. Era ceva neobișnuit să aibă mai mult de un vizitator pe zi. Cu un oftat, Gloriana închise Biblia și se duse să vadă cine e.

– Domnule Nelson, zise ea, surprinsă să-l vadă pe directorul școlii. Lângă el, JT, cu privirea în pământ, lovea țărâna cu vârful pantofului.

– Domnișoară Womack, tatăl dumitale este acasă?

Bărbatul cu înfașurare severă fusese subiectul multor pantomime ale fratelui ei, Aaron, și cauza descurajării profunde a lui JT.

– Mă tem că va trebui să discutați cu mine deocamdată.

JT ridică privirea cu o expresie rugătoare pe chip. Gloriana nici că-și putea închipui ce-o fi făcut.

– Jeremiah Thomas și-a scrijelit inițialele pe bancă și am venit să-l aduc acasă pentru a fi pedepsit de tatăl lui. I-am aplicat deja trei palme unde trebuie și i-am poruncit să îndrepte stricăciunea de îndată.

– JT, este adevărat? întrebă Gloriana pe tonul cel mai sever de care fu în stare.

– E-adevărat. M-a pocnit foarte tare, confirmă JT.

– Am întrebat dacă tu ai scrijelit banca.

El dădu din cap, apoi își plecă din nou privirea în pământ.

– Îmi pare rău.

Domnul Nelson își împinse ochelarii înapoi pe nas.

– Din păcate, cred că fratelui dumitale îi pare rău doar că a fost prins.

– Voi avea grijă ca tata să afle ce s-a petrecut. Sunt convinsă că JT va fi fericit să repare banca.

Domnul Nelson o ținutui cu privirea vreme îndelungată.

– Foarte bine. Îl voi lăsa în grija dumitale.

Se întoarce cu precizia unui soldat și plecă. Gloriana ar fi râs de aerul său ceremonios, dacă nu era JT acolo. Băiatul n-ar face decât să profite de amuzamentul ei. Deja putea vedea cum i se destind umerii în timp ce oftează.

– Vreau briceagul, zise ea.

– Domnul Nelson mi l-a luat. Bătrân arțăgos.

– JT, nu tolerez așa ceva. Domnul Nelson este profesorul și mai marele tău. El îți comandă la școală, și tu te-ai făcut de rușine astăzi.

Buza de jos a fratelui ei se boți și tremură. Era pe cale să plângă. Gloriana îl îmbrățișă scurt.

– Du-te în camera ta și așteaptă-l pe tata.

JT nu mai zise nimic, ci lăsă capul în pământ și porni spre camera lui. O parte din ea își dorea să fugă după el și să-i spună că totul e iertat și că n-o să-l mai pedepsească nimeni, dar o altă parte din ea știa că băiatul n-o să se învețe minte niciodată, dacă nu va suferi consecințele faptelor sale. Ce greu era să ai opt ani într-o lume plină de reguli!

Norman Womack se uită la fiul său și clătină din cap.

– Sunt foarte dezamăgit de tine, JT. Ce-ai avut în cap de-ai crezut că este în regulă să distrugi proprietatea altcuiva?

– Nu știu. JT își ținea ochii în pământ. Bănuiesc că nu m-am gândit.

– Nu. Sigur n-ai făcut-o. Nu-mi pot da seama ce te-a apucat. Sunt dezamăgit, fiule. Foarte dezamăgit.

JT își mușcă buza de jos și îi aruncă tatălui său o privire sfidătoare. Gloriana ar fi vrut să intervină și să-l scutească pe fratele ei de mai multă durere și stânjeneală, însă tata îi spusese cât se poate de clar, după moartea mamei, că nu mai putea juca rolul de soră înțelegătoare. Ei îi revenea sarcina de a-l disciplina pe JT în absența tatălui lor și era vital ca ea să înțeleagă cât de important era rolul acesta. Copiii nedisciplinați, când ajung mari, cred că pot face tot ce vor. Tata îi zisese că a fi foarte ferm cu JT nu era o treabă tocmai ușoară, însă lucrul acesta îl va împiedica să facă alegeri greșite în viitor. Gloriana știa că tatăl ei avea dreptate, dar ura să-l vadă pe JT atât de necăjit.

– Așadar, ce ai de spus în apărarea ta, Jeremiah Thomas?

JT știa că atunci când cineva îl apostrofa pe numele întreg, îl aștepta o pedeapsă zdravănă.

– Nu știu. N-am vrut să stric banca, dar când am început, a fost, pur și simplu, amuzant și nu m-am putut abține.

– Ai știut că ceea ce faci e greșit?

JT încuviință din cap.

– Da, domnule.

– Vor fi momente în viață când poate vei fi tentat să faci ceva ce ți se pare amuzant, deși știi că este greșit. Trebuie să te împotrivești unor asemenea tentații. Pe lângă faptul că-ți creezi ție o grămadă de probleme, poți să-i rănești și pe alții, ca pe domnul Nelson, de pildă.

– Domnul Nelson este rău. Îl urăsc! Privirea lui JT trăda faptul că afirmația sa vehementă îl surprinsese chiar și pe el. În mod normal, el nu comenta cu alții și nici nu-i critica.

– Nu-mi prea pasă dacă îți place de el sau nu. Fiecare om are dreptul la propria-i părere în privința asta, declară tata. Ceea ce mă preocupă pe mine însă este că-mi întorci vorba când te mustru. Din cauza asta vei primi o pedeapsă mai aspră.

JT se încruntă și-l pironi pe tatăl său cu o privire dușmănoasă.

– Atunci te urăsc și pe tine.

Gloriana făcu o mișcare spre fratele ei, dar tata o îndepărtă.

– E alegerea ta, JT, după cum alegerea mea este să-ți interzic cina. Ba mai mult, pe lângă banca ta, o să șlefuiești și o să vopsești toate celelalte bănci din clasă.

– Dar nu-i corect! Nu eu le-am scrijelit pe toate.

– Dacă mai comentezi, mă văd silit să-ți trag și o scatoalcă. Du-te în camera ta acum și pregătește-te de culcare.

JT se înroși la față, dar nu mai zise niciun cuvânt. Se năpusti spre celălalt capăt al casei și trânti ușa dormitorului după el.

– Niciodată nu l-am văzut în halul ăsta. Gloriana se uită la tatăl ei. Ce l-a apucat?

– Greu de spus. La băieți te poți aștepta la așa ceva. Clătină din cap. Nu i-o lua în nume de rău, Glory. S-a lăsat biruit de mânie. O să merg să stau de vorbă cu el mai târziu. Nu va putea dormi o vreme. El știe că a greșit – și la școală, și aici acasă. Îl va roade pe dinăuntru și va fi chinuit de remușcări. Probabil va dura ceva vreme până va recunoaște, dar în cele din urmă îi va părea rău pentru ce a zis și a făcut.

În seara aceea, chiar înainte ca tata să plece la culcare, Gloriana îl auzi stând iar de vorbă cu fratele ei. Ea se postă în fața ușii, nădăjduind și rugându-se ca problema să fie rezolvată. Categoric nu dorea ca tata să plece fără ca JT să-și ceară iertare.

Dar băiatul fu neclintit în mânia lui. Repetă că își urăște tatăl. Gloriana nu-l mai auzise niciodată scoțând așa ceva pe gură. Știa că ultimii câțiva ani fuseseră dificili pentru el. Pierderea mamei le răpise tuturor bucuria. De altfel, Gloriana nu găsea prea multă bucurie în inima ei. O întrista gândul pierderii ei și nu-și putea închipui cum trebuia să se simtă un băiețel fără mama și frații lui. Îl adorase pe Aaron, care, la șaisprezece ani, culmea, găsea întotdeauna timp să se joace cu JT. Tabita îl tratase pe JT ca pe propriul ei copilăș. Avusese cinci ani la venirea pe lume a lui JT și fusese mereu alături de el. Oare toată furia asta a lui JT să fie din cauza pierderii lor?

Gloriana îl auzi pe tatăl ei cum îi urează noapte bună lui JT și-l încredințează iar de toată dragostea lui, în ciuda greșelilor sale.

JT nu zise nimic. Glorianei îi venea să se ducă la patul lui și să-i poruncească să se împace cu tata. Ea ținea tare mult la versetul care spune: „să n-apună soarele peste mânia voastră.”

Se îndepărtă de ușa camerei chiar când tatăl ei ieșea. Ridică din umeri compătimitoare, neavând habar ce altceva putea să facă. Tata o urmă până în salon.

– Dă-i timp, zise el. O să-i vină lui mintea la cap.

– Numai că-mi vine să-l scutur. Sunt foarte îngrijorată de atitudinea lui.

Tata zâmbi.

– Nu lăsa problema asta să te copleșească. Copiii mai vorbesc și fără să gândească, dar după ce s-o gândi mai bine, o să se simtă îngrozitor de rău din cauza celor spuse. Oricum noi o să ne arătăm iertători față de el.

– Și cum rămâne cu pedeapsa?

– Rămâne valabilă. Omul trebuie să suporte consecințele faptelor sale, altfel nu învață nimic.

– Dar de fiecare dată mai este și posibilitatea îndurării.

Tata o privi scrutător.

– Crezi că pedeapsa a fost prea aspră?

– N-am cum să știu. Gloriana slobozi un oftat. Am încredere în judecata ta, tată. N-am vrut să pară ca și când n-aș avea.

El zâmbi.

– Nu te necăji. O să-i dau o mână de ajutor la momentul potrivit și o să am grijă ca băncile acelea să fie reparate, dar mai întâi JT trebuie să-și accepte pedeapsa și să demonstreze că este dispus să asculte.

Gloriana dădu din cap și se întinse pe vârfuri ca să depună un sărut pe obrazul tatei.

– Te iubesc, tată.

– Și eu te iubesc, Glory. Pe zi ce trece semeni tot mai mult cu mama ta; buclele tale blonde sunt exact ca ale ei, iar ochii la fel de albaștri și luminoși. Ei au fost cei care mi-au atras atenția prima oară când am zărit-o. Niciodată n-am mai văzut un albastru atât de frumos.

Privirea lui căpătă o mină distantă și Gloriana văzu limpede regret în ochii lui. Regret pe măsura celui din sufletul ei. Regret în privința unei pierderi de neînlocuit.